

sygn. akt I C 20/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 24 sierpnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Łęczycy, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2022 r. w Ł.

sprawy z powództwa W. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S.

przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.379,13 / jeden tysiąc trzysta siedemdziesiąt dziewięć złotych 13/100 / wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 22 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 887 (osiemset osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty;
2. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 248,45 zł / dwieście czterdzieści osiem złotych 45/100/ tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 grudnia 2021 roku, powód W. D. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w S., reprezentowany przez zawodowego - pełnomocnika radcę prawnego wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda kwoty 1.090,93 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Na powyższą kwotę złożyły się:

- kwota 785,99 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki T. o nr rej. (...) w zdarzeniu z dnia 10.10.2021 roku;
- kwoty 4,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 785,99 zł od dnia 10.11.2021 r. do dnia 21.12.2021 roku;
- kwoty 300,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem poniesionych przez powoda wydatków związanych z wykonaniem kalkulacji kosztów naprawy pojazdu marki T. o nr rej. (...) w zdarzeniu z dnia 10.10.2021 roku. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych / pozew k. 3-20/.

Sąd Rejonowy w Łęczycy nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 30 grudnia 2021 roku, uwzględnił roszczenie zgłoszone w pozwie / nakaz zapłaty k. 23 /.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 20 stycznia 2022 roku, pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. / k. 28-29/.

W piśmie z dnia 3 czerwca 2022 roku, powód rozszerzył żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwoty:

- 285,93 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki T. o nr rej. (...) powstałe w wyniku zdarzenia z dnia 10.10.2021 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

- 2,27 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 285,93 zł od dnia 10.11.2021 r. do dnia 21.12.2021 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty / pismo k. 95-96/.

Odpis pisma doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 29 czerwca 2022 roku /k.105/.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w rozszerzonym zakresie / k. 110 /.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 października 2021 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki T. numer rejestracyjny (...), należącego do poszkodowanego D. T. / bezsporne /.

Sprawca wypadku w chwili zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej / bezsporne/.

Po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu, pozwany sporządził w systemie (...) kalkulację naprawy samochodu poszkodowanego / bezsporne/.

Po zakończeniu postępowania likwidacyjnego, pozwana na mocy decyzji z dnia 5 listopada 2021 roku wypłaciła na rzecz poszkodowanego odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w pojeździe w kwocie 1,435,72 złote / bezsporne, decyzja k. 33/.

W dniu 23 listopada 2021 roku, D. T. złożył oświadczenie w którym wskazał, że wypłacona przez pozwanego kwota była niewystracająca do naprawy pojazdu i tym samym nie doprowadziła do wyrównania (naprawienia) poniesionej w wyniku przedmiotowego zdarzenia szkody /k. 10/.

W dniu 23 listopada 2021 r. D. T. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy oraz strony pozwanej, a wynikających z zaistniałej szkody z dnia 10 października 2021 roku / umowa k. 8/.

Powód zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy, mające na celu ustalenie rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia / kalkulacja k. 11-15/.

Powód poniósł koszty sporządzenia na jego rzecz prywatnej kalkulacji naprawy samochodu w wysokości 369 zł brutto na podstawie wystawionej faktury VAT nr (...) / faktura k. 16 i k. 53/.

Koszt naprawy samochodu T. (...) nr rej. (...) po uszkodzeniu w dniu 10.10.2021 r. wynikający z analiz stanowisk stron postępowania - kosztorysów naprawy, uwzględniając stan techniczny pojazdu przed szkodą oraz zasadę odtworzenia jego cech technicznych i estetycznych w sposób pozwalający udzielić gwarancji na taką naprawę, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę 100,00 zł netto (stawka ta była obserwowana w tym okresie szkody w regionie (...)) i cen części gwarantujących skuteczność naprawy (które to czynniki są elementami wpływającymi na ekonomiczność naprawy- bez konieczności dokonania w nieodległym czasie poprawek i odpowiedniej trwałości części użytych w naprawie) mógł wynieść brutto: 2.507,64 zł, zdaniem opiniującego biegłego byłby to uzasadniony koszt naprawy.

W praktyce warsztatowej za zasadne uznaje się koszty odbudowy pojazdu na częściach takich jakie uległy uszkodzeniu z akt nie wynikało aby były to części nieoryginalne.

Z akt sprawy nie wynika aby pojazd przechodził wcześniejsze nie technologiczne naprawy blacharsko - lakiernicze. Części najniższej jakości oznaczone przez dystrybutorów jako Q,P,PJ, PT, PC nie posiadają certyfikatów producenta marki a dodatkowo nie wiadomo kto faktycznie jest ich wytwórcą i z jakich materiałów są produkowane. Wiek pojazdu nie ma wpływu na możliwość zastosowania w naprawie części oryginalnych. Biegły nie zna żadnej normy technicznej Polskiej czy Europejskiej, która wskazywała by czy też regulowała by użycie części do procesu naprawy. Ponieważ w aktach sprawy nie ma certyfikatów potwierdzających, że części inne niż oryginalne, które mogły by być użyte do naprawy przedmiotowego pojazdu spełniają normy producenta pojazdu brak jest podstaw do twierdzenia, że naprawa pojazdu z ich użyciem przywróciłaby wszystkie cechy takie jakie miał on będąc zmontowanym z części oryginalnych.

Pracownik strony pozwanej, również nie wykazał podczas oględzin że części, które zakwalifikował do wymiany nie były oryginalne.

Również brak tych certyfikatów nie pozwala wypowiadać się w jakim zakresie część oznaczana przez dystrybutorów (nie producentów tych części) w Polsce odbiega od części wyprodukowanej według specyfikacji i zgodnie z normami producenta pojazdu. Fakt że dystrybutor części stwierdza że jakoby część ta była produkowana na tej samej linii produkcyjnej co części z logo producenta pojazdu nie daje podstaw do twierdzenia że wykonane zostały one chociażby z tych samych materiałów co części oryginalne.

Uwzględniając realia warsztatowe lokalnego rynku napraw pojazdów powypadkowych w ocenie biegłego, obserwowane na rynku stawki za roboczogodzinę prac blacharsko lakierniczych zawierały się w zakresie ok. 95- 160 zł netto w warsztatach nieautoryzowanych

/ opinia biegłego k. 63-81/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niebudzących wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Istotna dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie okazała się sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłego. Opinia jest jasna, spójna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, odpowiadała w sposób jednoznaczny i logiczny na postawione w tezie dowodowej pytania, a nadto została sporządzona przez osobę o niezbędnych do tego kwalifikacjach. Co istotne, po złożeniu przez biegłego pisemnej opinii, pełnomocnicy stron nie wnosili ani o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ani też o zobowiązanie biegłego do złożenia opinii uzupełniającej akceptując tym samym zaprezentowane w opinii wnioski.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Pozwana w niniejszej sprawie odpowiadała wobec poprzedników prawnych powoda jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej osoby, która jako posiadacz samoistny mechanicznego środka komunikacji wyrządziła poszkodowanemu szkodę w mieniu w związku z ruchem tego środka komunikacji (art. 822 § 1 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 2 k.c. zw. z art. 415 k.c.).

W dniu 23 listopada 2021 r. poszkodowany D. T. zawarł z powodem umowę cesji wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy oraz strony pozwanej, a wynikających ze szkody komunikacyjnej z dnia 10 października 2021 roku.

Legitymacja czynna i bierna stron była niesporna, tak samo jak zakres uszkodzeń pojazdu, do których doszło w związku w związku ze zdarzeniem z 10 października 2021 roku. Przedmiotem sporu była zaś wysokość poniesionej szkody.

Naprawienie szkody następuje według wyboru poszkodowanego, jak to stanowi art. 363 § 1 i § 2 k.c.

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5).

Obowiązujące przepisy prawa nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych. Należy zwrócić uwagę, iż odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego. Tym samym, jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu (uzasadnienie postanowienia SN z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt III CZP 85/11, LEX nr 1289199).

W przywołanym powyżej postanowieniu SN podkreślił, że jeżeli uszkodzeniu uległy części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu mechanicznego, i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, regułą powinno być stosowanie części oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu mechanicznego lub równoważnych oryginalnym, tj. wyprodukowanych przez producenta części, który dostarcza producentowi pojazdu części do montażu pojazdów, zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu.

Niewątpliwie zatem poszkodowany posiada uprawnienie do żądania ustalenia odszkodowania według cen nowych części oryginalnych. Uprawnienie to jest niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego eksploatacji oraz tego, że w obrocie handlowym znajdują się części nieoryginalne. Podkreślić należy, że odstępstwo od tego i zastosowanie zasady *compensatio lucri cum damno* mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. pozwany nie wykazał, aby taka sytuacja w przedmiotowej sprawie zaistniała.

Odnosząc się w tym miejscu do podniesionego przez pozwanego zarzutu naruszenia przez poszkodowanego obowiązku minimalizacji szkody poprzez nieskorzystanie z propozycji ubezpieczyciela odnośnie naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym, wskazać należy, że z obowiązku zapobiegania powiększaniu szkody nie można wywodzić obowiązku jej naprawienia najtańszym możliwym kosztem bez względu zwłaszcza na jakość pracy i jakość zastosowanych części / por. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r. sygn. akt I A Ca 623/12/.

Poszkodowanemu w zakresie naprawienia szkody przysługuje możliwość wyboru dowolnej oferty spośród takich, w których stawki usług czy też kosztów zakupu koniecznych do naprawy części nie przekraczają rażąco cen rynkowych (oferowanych na rynku lokalnym). Poszkodowany nie ma więc obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego usługi najtańsze (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51, a także wyrok Sądu Najwyższego z 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5 poz. 64).

Obowiązek współdziałania poszkodowanego w żadnym razie nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień - w szczególności prawa wyboru sposobu naprawienia szkody, swobody decyzji co do napraw oraz wyboru dostawcy części.

Jak ustalono koszt naprawy samochodu T. (...) nr rej. (...) po uszkodzeniu w dniu 10.10.2021 r. wynikający z kosztorysów naprawy, uwzględniając stan techniczny pojazdu przed szkodą oraz zasadę odtworzenia jego cech technicznych i estetycznych w sposób pozwalający udzielić gwarancji na taką naprawę, przy zastosowaniu stawki za roboczogodzinę 100,00 zł netto (stawka ta była obserwowana w tym okresie szkody w regionie (...)) i cen części gwarantujących skuteczność naprawy (które to czynniki są elementami wpływającymi na ekonomiczność naprawy -

bez konieczności dokonania w nieodległym czasie poprawek i odpowiedniej trwałości części użytych w naprawie) mógł wynieść brutto: 2.507,64 zł, zdaniem opiniującego biegłego byłby to uzasadniony koszt naprawy.

Pozwana wypłaciła w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1.435,72 złotych tytułem zwrotu kosztów naprawy, a zatem żądanie powoda z tego tytułu było zasadne do kwoty 1.071,92 zł. / 2507,64 zł. – 1.435,72 zł /.

Odnosząc się natomiast do żądania kwoty 300 złotych tytułem zwrotu kalkulacji kosztów naprawy pojazdu, to zauważyć należy, że zgodnie treścią Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 r. III CZP 99/18 poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

W uzasadnieniu przywołanej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że w razie zlecenia ekspertyzy przez cesjonariusza wierzytelności odszkodowawczej okoliczności miarodajne do ustalenia istnienia związku przyczynowego odnoszą się do cesjonariusza.

Roszczenie o zwrot kosztów ekspertyzy stanowi własne roszczenie, które ma oparcie w nabytym roszczeniu i w jego dynamice (tak Sąd Najwyższy w wymienionej uchwale z dnia 29 maja 2019 r.). Podobnie jak w odniesieniu do poszkodowanego, który zlecił opinię, wymagane jest uwzględnienie z punktu widzenia konieczności i racjonalności poniesionych wydatków, a w szczególności to, czy cesjonariusz prowadzi działalność gospodarczą obejmującą nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych. Zwrot kosztów będzie uzasadniony wówczas, gdy opinia służy bezpośrednio dochodzeniu roszczenia o odszkodowanie wcześniej przez poszkodowanego, a następnie przez cesjonariusza, nie jest zaś powiązana wyłącznie z umową cesji, np. w celu oceny ryzyka, jakie wiąże się z nabywaną wierzytelnością.

W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 29 maja 2019 r. III CZP 68/18, Sąd Najwyższy podkreślił, że chociaż prowadzenie przez cesjonariusza działalności gospodarczej obejmującej nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych nie wyłącza a limine możliwości dochodzenia przez niego od ubezpieczyciela równowartości kosztów zleconej ekspertyzy, to jednak w sposób istotny wpływa na ocenę przysługiwania mu takiej możliwości. Wskazał przy tym, że nie mogą być uznane za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym i nie mogą wejść w zakres odszkodowania ubezpieczeniowego wydatki na ekspertyzy zlecone przez cesjonariusza osobie trzeciej, które służą ocenie opłacalności cesji (...).

W realiach niniejszej sprawy ekspertyza została zlecona przez powoda i wykonana po dacie umowy cesji, a więc zlecona czynność nie wiązała się z oceną opłacalności cesji.

Co więcej pozwana skutecznie nie wykazała, że powód na datę umowy cesji był certyfikowanym rzeczoznawcą bądź zatrudniał takie osoby oraz miał dostęp do programów rozliczeniowych mogących służyć do poprawnej oceny wypłaconego odszkodowania / por. Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 22 stycznia 2015 r. VIII Ga 196/14/.

Dodatkowo nie można też powodowi czynić zarzutu i konsekwencji obciążać go negatywnymi konsekwencjami własnych działań związanych z tym, że powód przed wystąpieniem na drogę sądową starał się upewnić co do zasadności i wysokości swoich roszczeń.

Wymaga podkreślenia, że przyjęty przez pozwaną sposób likwidacji szkody pozostawał w sprzeczności z art. 361§ 2 k.c., gdyż nie rekompensował on bowiem w pełni strat, które poprzednik prawny powoda poniósł w wyniku kolizji, co potwierdziła opinia biegłego powołanego w toku postępowania. Działania powoda związane ze zleceniem opinii wywołane zostały wadliwym wykonaniem zobowiązania przez pozwaną.

Uwzględniając powyższe, zasadnym jest zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 300 złotych tytułem zwrotu kwoty uiszczonej przez powoda za wykonanie niezależnej opinii rzeczoznawcy.

O należnych odsetkach ustawowych, Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem przepisów art. 359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Jak ustalono, na mocy decyzji 5 listopada 2021 r., pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanego odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w pojeździe w kwocie 1.435,72 zł. Decyzja pozwanej zakończyła postępowanie likwidacyjne. Odsetki ustawowe od dochodzonej przez powoda kwoty, winny być liczone od dnia następnego od dnia wydania decyzji tj. od dnia 6 listopada 2021 roku. Mając na uwadze powyższe oraz uwzględniając treść art. 321 k.p.c. o początkowym terminie odsetek ustawowych orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu tj. od dnia 22 grudnia 2021 roku.

Spełnienie świadczenia w terminie późniejszym niż przewidziane w art. 14 ust. 1 cytowanej ustawy może być usprawiedliwione jedynie wówczas, gdy ubezpieczyciel powoła się na istnienie przeszkód w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, pomimo działań podejmowanych ze szczególną starannością (zob. wyrok SN z dnia 18 listopada 2009 r., II CSK 257/09). Ratio legis wskazanego przepisu, podobnie jak i art. 817 k.c., opiera się na uprawnieniu do wstrzymania wypłaty odszkodowania w sytuacjach wyjątkowych, gdy istnieją niejasności odnoszące się do samej odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości szkody. Ustanawiając krótki termin spełnienia świadczenia ustawodawca wskazał na konieczność szybkiej i efektywnej likwidacji szkody ubezpieczeniowej. / por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie - I Wydział Cywilny z dnia 1 grudnia 2015 r. I ACa 418/15/.

Po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców (art. 355 § 2 k.c.) - obowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Nie może też wyczekiwać na prawomocne rozstrzygnięcie sądu. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego. Rolą sądu w ewentualnym procesie może być jedynie kontrola prawidłowości ustalenia przez ubezpieczyciela wysokości odszkodowania (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2000 r., III CKN 1105/98, OSNC 2000 r. Nr 7-8, poz. 134, z dnia 19 września 2002 r., V CKN 1134/00, i z dnia 15 lipca 2004 r., V CK 640/03).

Pozwana nie wykazała w toku procesu, aby istniały jakiegokolwiek przeszkody w postaci niemożliwości wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości świadczenia, pomimo działań podejmowanych ze szczególną starannością.

Zarówno w sprzeciwie, jak również na dalszym etapie postępowania pozwana nie kwestionowała sposobu i terminu naliczania odsetek ustawowych co do kwot dochodzonych pozwem. Mając na uwadze treść artykułu 230 k.p.c. uznać należy, że pozwana przyznała przedmiotowy fakt.

Resumując na kwotę zasądzoną w punkcie 1 wyroku złożyły się:

- kwota 1.071,92 złotych tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki T. o nr rej. (...) w zdarzeniu z dnia 10.10.2021 roku;
- kwota 7,21 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 785,99 zł od dnia 10.11.2021 r. do dnia 21.12.2021 roku oraz od kwoty 285,93 zł od dnia 10.11.2021 r. do dnia 21.12.2021 r. ;
- kwota 300,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem poniesionych przez powoda wydatków związanych z wykonaniem kalkulacji kosztów naprawy pojazdu marki T. o nr rej. (...) w zdarzeniu z dnia 10.10.2021 roku.

Powód wygrał proces, wobec powyższego, Sąd obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zapłaty wszystkich kosztów procesu w przedmiotowej sprawie. Na ich sumę składają się: 100 złotych – opłata od pozwu, 500 złotych – uiszczona przez powoda zaliczka na poczet dowodu z opinii biegłego, 287 złotych wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru.

Kosztami pokrytymi ze środków Skarbu Państwa należało stosownie do art. 113 ust. 1 i 2 UKSC w zw. z art. 83 ust. 1 i 2 UKSC w zw. z art. 98 k.p.c. należało obciążyć w całości pozwanego o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.